

Uit hoofde van te :

Op het goed gelegen , gekadaastreerd , eigendom van hem-
zelf en zijn echtgenote , geboren te , wo-
nende te

in overtreding van art. 44-64 en 65 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, en de artikelen 42 en 66 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, thans strafbaar door de art. 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, zonder voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen

A. tussen 1 januari 1990 en 30 september 1997
een houten paardenstal te hebben gebouwd

B. sedert het beëindigen van voornoemde werken sedert 1 oktober 1997 tot 1 mei 2000 de toestand geschapen door voornoemde werken te hebben in stand gehouden tussen 1 mei 2000 en 1 oktober 2001,

in overtreding van de art. 99, 101, 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van deze ruimtelijke ordening, bepaalde handelingen, werken of wijzigingen te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden zonder voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn of schorsing van de vergunning,

de toestand geschapen door voornoemde werken te hebben in stand gehouden.

PRO MEMORIE

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven van 2 december 2002, uitgesproken bij verstek t.a.v. beide beklaagden, werden de feiten van de tenlasteleggingen bewezen verklaard en werden beklaagden elk veroordeeld tot :

- een geldboete van 100 : 40,3399 x 200 = 495,79 euro of 15 dagen vervangende gevangenisstraf;
- een bijdrage van 10 euro x 5 = 50 euro;
- een vergoeding van 25 euro;
- de kosten : 133,41 euro;
- het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door afbraak van de wederrechtelijk opgerichte constructies, nl. afbraak van stal en aanhorigheden en verwijdering van alle afbraakmaterialen van het terrein, binnen de twaalf maanden nadat dit vonnis kracht van gewijsde heeft verkregen;
- een dwangsom van 24,79 euro per dag bij niet uitvoering van de herstelmaatregel;

Gezien de hogere beroepen ingesteld op :

- 3 november 2004 door de beklaagden en dit tegen alle beschikkingen;
- 3 november 2004 door het openbaar ministerie tegen de beklaagden;

tegen een vonnis uitgesproken op verzet door de 19de kamer van de correctionele rechtbank te Leuven d.d. 27 oktober 2004

(tegen hoger vermeld verstekvonnis waartegen opposanten verzet aantekenden betekend aan de procureur des Koninkos op 30 december 2002 bij geboekt exploit van gerechtsdeurwaarder met standplaats te Leuven) dat vaststelt dat het verstek aan de beklaagden te wijten was, het verzet ontvankelijk verklaart en verder als volgt beslist :

Verklaart de tenlasteleggingen in hoofde van beide verzetdoende partijen bewezen en gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor de duur van drie jaar;

Legt aan iedere veroordeelde een vergoeding van vijftientwintig euro op.

Begroot de gerechtskosten, gemaakt door het Openbaar Ministerie, en hierin begrepen deze van verstek, van betekening, en van verzet, op de som van 202,29 euro , en legt deze solidair tenlaste van verzetdoende partijen;;

Veroordeelt verzetdoende partijen tot herstel van de plaats, in de oorspronkelijke toestand door afbraak van de daar wederrechtelijk opgerichte constructies, nl. afbraak van de stal en aanhorigheden en alle afbraakmaterialen van het terrein moeten worden verwijderd, en dit binnen de twaalf maanden nadat dit vonnis kracht van gewijsde verkregen heeft;

Zegt voor recht dat verzetdoende partijen, bij niet uitvoering van de hiervoor bevolen herstelmaatregel binnen de gestelde termijn een dwangsom verbeurt van 24,79 euro per dag, mits betekening van dit vonnis overeenkomstig art 1385 bis Ger. Wetboek, met dien verstande dat voormelde termijn ook zonder betekening een aanvang neemt de dag nadat dit vonnis kracht van gewijsde verkrijgt;

Zegt voor recht dat bij gebreke van uitvoering van de hiervoor bevolen herstelmaatregel de stedebouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen gemachtigd worden ambtshalve in de uitvoering ervan te voorzien, overeenkomstig art 153 Decreet d.d. 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, en de van de afbraak voortkomende materialen en voorwerpen verkopen, vervoeren, opslaan en/of vernietigen op een door hen gekozen plaats en beklaagden ertoe gehouden zal zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop van de materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de Beslagrechter;

Zegt voor recht dat melding van dit vonnis zal gemaakt worden in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor van

Zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven overeenkomstig art. 160 en ingeschreven in het register van de vergunningen overeenkomstig art. 161 Decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening d. 18 mei 1999 ;

Gehoord het verslag van voorzitter

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de eiser tot herstel in zijn middelen zoals door meester ter zitting ontwikkeld.

Gehoord de beklaagden in hun middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester

Gezien de conclusies en stukken van de partijen.

De hogere beroepen werden regelmatig naar vorm en tijdig ingesteld.

Op strafrechtelijk gebied

Het komt gepast voor de feiten van de tenlasteleggingen sub A en B te heromschrijven naar de op heden toepasselijke Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hierna VCRO genoemd, als volgt:

- tenlastelegging A naar art. 4.2.1.1.a en strafbaar gesteld bij art. 6.1.1.1° VCRO;
- tenlastelegging B strafbaar gesteld bij art. 6.1.1.1° VCRO.

De feiten van de tenlasteleggingen sub A en B, in zoverre zij bewezen zijn, vormen samen een collectief misdrijf nu zij door eenheid van doel en verwezenlijking één complexe gedraging uitmaken.

Het feit omschreven onder tenlastelegging sub B, bestaande uit het in stand houden van wederrechtelijke uitgevoerde werken in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, zijnde natuurgebied, betreft een voortdurend misdrijf waarvoor de verjaring pas begint te lopen als de delictuele toestand ophoudt (zie Cass. 5 april 2006, AR Arr. Cass. 2006 nr. door een herstel in de vorige toestand of door het verkrijgen van een regelmatige vergunning, hetgeen inzake niet gebeurde.

De feiten van beide tenlasteleggingen sub A en B, zoals beiden heromschreven, zijn bewezen gebleven in hoofde van beide beklaagden na onderzoek van de zaak door het hof.

Op 30 september 1997 werd vastgesteld dat te aan de kadastraal gekend een houten paardenstal werd opgericht. Het kwestieuze onroerend goed was gelegen in natuurgebied volgens het gewestplan (KB 7 april 1977).

Uit de voorgebrachte authentieke akte d.d. 29 juni 1988 blijkt dat eigenares is van het onroerend goed.

De beklagden ontkennen niet deze stal zonder vergunning zelf te hebben gebouwd in 1990 ter stalling van drie paarden en een pony.

Zelfs het felt dat het onroerend goed werd aangekocht als weideland, waardoor de beklagden voorhouden dat het in landbouwgebied gelegen was en is, doet geen afbreuk aan het feit dat het werd opgericht zonder de nodige vergunning.

Ook het feit dat dit goed juridisch-technisch gelegen is in natuurgebied, zoals vastgesteld bij gewestplan wordt geenszins betwist; wel wordt voorgehouden dat de feitelijke plaatsgesteldheid anders is, meer bepaald dat het gebied quasi integraal voor de landbouw wordt aangewend. Dit laatste element, in zoverre bewezen, doet geen afbreuk aan de schuld van de beklagden aan de hen ten laste gelegde misdrijven.

Het staat vast dat de redelijke termijn, zoals vermeld in artikel 6 al. 1 E.V.R.M. te dezen overschreden werd.

Dit is het geval omwille van de termijn die, zonder dat dit vereist was voor een goede en eerlijke rechtsbedeling, verliep tussen het hoger beroep dat aangetekend werd door de beklagden op 3 november 2004 en de inleiding van de zaak voor het hof van beroep op 7 februari 2012, periode waarin de zaak gedurende meer dan zeven jaar blijven liggen is.

Het is evenwel mogelijk gebleven de beklagde een eerlijk proces te garanderen, onder meer nu door de termijnoverschrijding geen bewijsmiddelen teloor gingen en de verdediging op geen wijze beperkt of bemoedlijkt werd zodat er geen sprake is van enige on-ontvankelijkheid van de strafvordering.

Het past derhalve de eenvoudige schuldigverklaring uit te spreken.

Door de devolutieve werking van het verzet wordt de aan de beklagden op te leggen vergoeding bepaald op 25 euro.

Wat de herstellvordering betreft

De stedenbouwkundige inspecteur vordert de afbraak van de stal als zijnde de volgens hem passende herstellvorm op grond van art. 6.1.41 §1,1° VCRO.

Terecht stelt de stedenbouwkundige inspecteur dat aan de voorwaarden van art. 6.1.41 §1,1° VCRO voldaan is nu inzake aan de drie cumulatieve voorwaarden voldaan werd :

1. de handeling moet strijdig zijn met een stedenbouwkundig voorschrift, hetgeen inzake vaststaat, te hebben gebouwd zonder vergunning in natuurgebied;
2. het dient te gaan om een bestemmingsvoorschrift, zijnde voorschriften over het al dan niet toegelaten zijn van bepaalde functies en activiteiten in een gebied (zie memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, Parl.St.VI.Parl.

1998 – 1999, nr. 1332/1 p. 23), hetgeen inzake van toepassing is nu inzake een natuurbestemming aan het desbetreffende perceel toegekend werd welke het houden van weidedieren in stallen voor permanente onderbrenging niet omvat;

3. het bestemmingsvoorschrift wordt onder de eerste categorie van inbreuken (de zware genoemd) gebracht "voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken".

De Omzendbrief RO 2002/01 met richtlijnen voor de beoordeling van aanvragen om een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen of oprichten van stallingen voor weidedieren, geen betrekking hebbend op effectieve beroepslandbouwbedrijven, heeft geen enkele verordenend karakter, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Daarenboven dient er op gewezen te worden dat deze richtlijnen in strijd zijn met het van kracht zijnde gewestplan.

De beklagden kunnen zich hier dan ook niet op beroepen om aldus onder de tweede categorie van misdrijven van art. 6.1.41 §1 VCRO te vallen waarvoor de meerwaarde de regel is.

Aldus behoort inzake de inbreuk tot de eerste categorie waarvoor het herstel in de oorspronkelijke staat de regel is, tenzij de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen;

Ook de meerwaarde is, ook al betreft het een inbreuk van de zware categorie, inzake niet uitgesloten als derde mogelijkheid, al werd deze in het voormeld artikel niet expliciet vermeld (zie de arresten van het Hof van Cassatie d.d. 11 januari 2011, rolnr. en 14 juni 2011, rolnr. www.cass.be).

Het is immers mogelijk dat een door de voorschriften, dit is in abstracto, verboden situatie in concreto toch verenigbaar kan zijn met de goede ruimtelijke /plaatselijke ordening.

Uit de volgende elementen besluit het hof dat de stal in concreto toch verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening en wordt door de stedenbouwkundige inspecteur het tegendeel niet aangetoond:

- het feit dat de naburige landerijen bewerkt blijken te zijn en als landbouwgronden gebruikt worden (zie de door hen voorgebrachte foto's);
- het feit dat deze constructie gelegen is op de rand van een woonpark met een natuurgebied;
- het feit dat er in casu nog andere zonevreemde constructies, gelijkaardig met deze van de beklagden, in de nabijheid voorkomen (zie de foto's);
- het gebruikte materiaal (hout) blijkt degelijk te zijn en een niet storend effect te hebben in de omgeving (zie het schrijven van het college van burgemeester en schepenen d.d. 2 februari 2012).

De door de beklaagden ingeroepen en bewezen onwettigheid van de herstellvordering brengt mee dat het hof deze met toepassing van art. 159 G.W. buiten toepassing moet laten.

Het komt niet aan het hof toe ambtshalve een andere maatregel te bevelen.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gelet op de in het bestreden vonnis door de eerste rechter aangehaalde wetsartikelen, alsook de artikelen :

- 24 van de Wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering;
- 6 EVRM;

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied:

Doet het bestreden vonnis teniet, behoudens in zoverre elk der beklaagden een vergoeding wordt opgelegd van 25 euro en zij hoofdelijk in de kosten werden veroordeeld, en opnieuw rechtsprekend:

Veroordeelt elk der beklaagden bij eenvoudige schuldigverklaring uit hoofde van de tenlasteleggingen sub A en B, zoals heromschreven;

Veroordeelt beklaagden hoofdelijk in de kosten van hoger beroep begroot op 81,56 euro.

Wat de herstellvordering betreft:

Verklaart de herstellvordering, zoals geformuleerd door de stedenbouwkundige inspecteur, ongegrond.

Aldus: uitgesproken in openbare terechtzitting van 21 mei 2012, waar aanwezig waren :

.raadsheer d.d. voorzitter,
raadsheer,
plaatsvervangend raadsheer,
advocaat-generaal,
griffier.